

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl 2. října 2018 v neveřejném zasedání v Plzni v trestní věci obžalovaných J. Č., narozeného , D. B., narozeného , D. G., narozeného , M. H., narozeného a společností Developpent West, a. s. se sídlem v Praze 5 - Smíchově, Janáčkovo nábreží č. 1153/13,

takto

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu se na podkladě odvolání státního zástupce ruší rozsudek Okresního soudu v Chebu z 28. února 2017 č. j. 1 T 100/2015-2010 a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** okresnímu soudu, aby ji znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

1. V dané věci podal státní zástupce obžalobu, podle níž se J. Č. dopustil návodu ke zločinu podplacení podle § 24 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku k § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona, D. B. zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku a D. G., M. H. a Development West a.s. zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) téhož zákona.
2. Právě uvedené údajné delikty státní zástupce popsal v žalobním návrhu, který obsahoval dvě skutkové věty, jednu pro obžalované J. Č., D. B., D. G. a M. H., a druhou pro Development West a.s. Odvolací soud z nich bude citovat jen to, kdy kde a jak údajní pachatelé trestný čin spáchali, a dále okolnosti, jež slouží k tomu, aby se údajný skutek nedal zaměnit s jiným, stejně tak jako všechny zákonné znaky příslušného trestného činu. Právě to má obsahovat žalobní návrh. Stanoví tak § 177 písm. c) trestního řádu. Zdejší soud navíc popíše údajné jednání všech obžalovaných celistvě. Není totiž žádného důvodu, aby se skutek popisoval dvakrát jen proto, aby jednou vystihl zvlášť údajné jednání Developmentu West a.s. Je tedy třeba uvést, že se podle obžaloby D. G. jako předseda představenstva posledně uvedené společnosti, M. H. jako člen jejího představenstva, J. Č. jako radní a zastupitel města Aše a D. B. jako starosta a člen rady téhož města od listopadu 2011 do března 2012 na nezjištěných místech při telefonických hovorech a osobních jednáních dohodli, že se sníží nájemné za parkovací plochu u Grand casina v Aši, načež J. Č. a D. B. prosadili 19. března 2012 na jednání rady města Aše snížení nájemného za pozemky ve vlastnictví téhož města, které tvoří uvedenou parkovací plochu, což odůvodnili členům rady města změnou zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, a tak přesto, že rada města Aše 7. listopadu 2011 schválila pronájem těchto pozemků Developmentu West, a.s. s ročním nájemným ve výši 5 000 000 Kč, schválila 21. prosince 2011 nájem těchto pozemků téže společnosti od 1. listopadu 2011 do 31. března 2012 za 196 279 Kč, a 19. března 2012 schválila roční nájemné ve výši 542 880 Kč, na základě čehož 3. dubna 2012 uzavřeli D. B. za město Aš a M. H. za Development West, a.s. smlouvu č. 216/OSM/12 o nájmu uvedených pozemků za toto nájemné. Státní zástupce současně v obžalobě uvedl, že J. Č. a D. B. od ledna 2012 do 3. dubna 2012 urgovali M. H. a D. G. o sponzorský dar pro TJ Stadion Louny, v níž byl členem cyklistického oddílu J. B., nar. , syn D. B., a J. Č. navíc utvrzoval M. H. a

D. G. v tom, že D. B. velmi negativně vnímá skutečnost, že TJ Stadion Louny dosud neobdržela sponzorské peníze, přičemž D. B. výše uvedenou nájemní smlouvu podepsal až poté, co mu M. H. poskytl úplatek tak, že na základě předchozí dohody s D. G. uzavřel 15. února 2012 za Development West, a.s. smlouvu o reklamní činnosti a propagačních službách s TJ Stadion Louny, na jejímž podkladě bylo 2. dubna 2012 z účtu Development West, a.s. na účet TJ Stadion Louny připsáno 200 000 Kč, ze kterých TJ Stadion Louny uhradila 6. dubna 2012 kupní cenu ve výši 150 000 Kč za jízdní kolo zn. Specialized S-WORKS, které D. B. objednal a v dubnu 2012 převzal v sídle společnosti CYKLOADAM s r.o.

3. Okresní soud shora uvedeným rozsudkem všechny obžalované obžaloby zprostil. Učinil tak podle § 226 písm. b) trestního řádu. Toto ustanovení pamatuje na případ, že se stal skutek uvedený v obžalobě, ale není trestným činem.
4. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolal státní zástupce. Učinil tak v neprospěch všech obžalovaných. Opřel se o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně navrhl, aby poslední uvedený soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu. Krajský soud v Plzni na podkladě tohoto odvolání přezkoumal napadený výrok, jakož i řízení, které mu předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle něj byl povinen brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadeného výroku. Dospěl k následujícím závěrům.
5. V úvodní odvolací námitce státní zástupce uvedl, že okresní soud neprovedl všechny potřebné důkazy. V tomto směru odvolatel nesouhlasil s názorem okresního soudu, podle něhož nelze v dané věci použít záznamy telekomunikačního provozu na telefonu M. H., které policisté opatřili v jiné trestní věci. Podle odvolatele je podstatné, že uvedené záznamy vznikly v řízení, jež se týkalo trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 2 trestního zákoníku, což je delikt, k jehož trestnímu stíhání Českou republiku zavazuje mezinárodní smlouva, konkrétně Trestněprávní úmluva o korupci, která vyšla pod č. 70/2002 Sbírky mezinárodních smluv (dále jen „Sb. m. s.“). Proto se měl okresní soud v dané věci podle státního zástupce o ty části § 88 odst. 1, 6 trestního řádu, které stanoví, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu lze použít i v jiné věci, než ve které byl pořízen, pokud se takové jiné řízení vede pro trestný čin, k jehož trestnímu stíhání Českou republiku zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva.
6. Právě citovaná odvolací námitka je správná. Předně je třeba říci, že v ní státní zástupce přesně citoval části posledně uvedeného ustanovení trestního řádu, které mají význam v dané věci. Pro úplnost je třeba dodat, že Českou republiku k trestnímu stíhání úplatkářství, ať již při podnikatelské činnosti v soukromém sektoru nebo ve vztahu k veřejným činitelům, respektive úředním osobám, zavazují články 1, 2 a 7 již zmíněné Trestněprávní úmluvy o korupci. Pro právnické osoby, to jest pro Development West, a.s., totéž stanoví článek 18 téže úmluvy. Proto je třeba vidět, že výše uvedené záznamy telekomunikačního provozu začaly vznikat na podkladě příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který vydal soudce Okresního soudu Plzeň-město 24. listopadu 2011 pod sp. zn. V 36-2/2011. Zmíněný soudce tak učinil v řízení, jež se vedlo pro údajné trestné činy podplácení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 4 písm. a) téhož zákona. Uvedený odposlech nařídil na dobu od 24. listopadu 2011 do 3. března 2012 (viz listy č. 308 a 309 spisu). Do 3. května 2012 pak tento odposlech prodloužil soudce Krajského soudu v Plzni svým příkazem z 29. února 2012 sp. zn. V 4-4/2012 (viz listy č. 315 až 317 spisu). Právě na podkladě těchto dvou soudních rozhodnutí vznikly záznamy, o kterých psal státní zástupce v právě rozebírané odvolací námitce. Dokládají to protokoly, které jsou na listech č. 329 až 419 spisu.

7. Okresní soud v napadeném rozsudku považoval za důležité, že se trestní řízení v oné jiné věci vedlo kvůli jinému údajnému skutku a vůči jiným lidem a že tato věc pak byla odložena. Nic z toho není podstatné. Právě popsané okolnosti se totiž nijak nedotýkají toho, co uvádějí shora citované části § 88 odst. 1, 6 trestního řádu. Kdyby byly právě rozebírané úvahy okresního soudu správné, pak by to znamenalo, že by se například nedaly použít poznatky zjištěné při odposlechu telefonních hovorů, jež se týkají vraždy, kterou nespáchal člověk, jehož policisté odposlouchávají kvůli docela jiné trestné činnosti. Tím by se zcela popřel smysl posledně uvedeného ustanovení trestního řádu. Dále je třeba vidět, že se trestní řízení nezahajuje pouze tím, že o tom příslušný trestní orgán sepíše záznam, nýbrž i tím, že tento orgán provede úkon, který se nedá odložit na později. Na to dojde například tehdy, když policisté ohledávají místo, na němž došlo k trestnému činu, nebo když odposlechnou záznam telekomunikačního provozu, který má trestněprávní význam. Proto také není správná a ani důležitá poznámka okresního soudu, podle níž bylo ve vztahu k dané věci trestní řízení zahájeno až záznamem z 28. května 2012.
8. Nálezací soud dále v přezkoumávaném rozhodnutí podotkl, že se kvůli nepoužitelnosti záznamů o odposlechu telekomunikačního provozu nezabýval formálními ani obsahovými náležitostmi příkazů, které k těmto odposlechům a záznamům vedly. Soud druhého stupně je toho názoru, že podobný přezkum není možný. Uvedené příkazy jsou totiž soudními rozhodnutími svého druhu, stejně jako například příkazy k zatčení. Jelikož proti nim trestní řád nepřipouští žádné řádné opravné prostředky, nabývají právní moci a vykonatelnosti okamžikem, kdy je soudce vydá. Podle části právní teorie i české soudní praxe lze přesto v řízení před soudem při úvahách o rozhodnutí ve věci samé dodatečně přezkoumat, zda soudce odůvodnil příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu náležitě a tak zvaně vyčerpávajícím způsobem. Kdyby měl být takový přístup správný, soudy by mohly například dodatečně konstatovat, že se trestní stíhání nemá dále vést, poněvadž policisté špatně odůvodnili usnesení, jímž se uvedené stíhání zahájilo, nebo že nelze vést řízení před soudem, poněvadž státní zástupce nedostatečně odůvodnil obžalobu. Podobný přístup by se mohl uplatnit i v jiných rozhodnutích než ve věci samé. Obecné soudy (to jest jiné soudy než soud Ústavní) by pak mohly konstatovat, že obviněný je ve vazbě nezákonně proto, že se v ní ocitl na podkladě příkazu k zatčení, v němž soudce náležitě skutkově nepopsal, z čeho podle něj vyplývají vazební důvody, nebo proto, že některé z navazujících vazebních rozhodnutí neobsahovalo vše, co předepisují § 71 odst. 1 a § 73c trestního řádu. Právě popsané situace jsou v právním státě nepřipustné. Pravomocná rozhodnutí soudu nebo jakéhokoli jiného trestního orgánu totiž v takovém státě zakládají zamýšlené účinky, pokud je příslušný orgán nezruší v řízení, jež předepisuje zákon. Jinak by byla zásadně narušena právní jistota a mohl by nastat značný chaos. Proto je třeba připomenout § 88 odst. 8 trestního řádu a § 72 zákona o Ústavním soudu České republiky. Podle prvně uvedeného ustanovení může zákonnost příkazu k odposlechu přezkoumat Nejvyšší soud České republiky, a podle druhého může podat ústavní stížnost ten, kdo tvrdí, že zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno jeho ústavně zaručené základní právo nebo byla porušena jeho ústavně chráněná svoboda. Ze všech těchto důvodů by se nejen zdejší soud, ale ani okresní soud, neměly věnovat tomu, jak konkrétně soudci odůvodnili příkazy, na jejichž podkladě vznikly záznamy telekomunikačního provozu, o něž v dané věci státní zástupce opírá obžalobu.
9. **V případě, že by snad okresní soud zaujímal jiné než právě popsané názory, je nutné zdůraznit, že oba výše uvedené příkazy, na jejichž základě vznikly záznamy telekomunikačního provozu, o které státní zástupce opřel obžalobu, byly odůvodněny řádně.**
10. Shora popsané skutečnosti dokládají, že v daném řízení lze použít záznamy telekomunikačního provozu, k nimž přísluší protokoly založené na již zmíněných listech č. 329 až 419 spisu. Okresní soud tedy neprovedl všechny důkazy, které byly v dané věci k dispozici. To má jisté důsledky. Na ně státní zástupce poukázal v další části odvolání. K té se zdejší soud dostává nyní.

11. V právě uvedené námitce státní zástupce vyjádřil názor, že okresní soud nejen neprovedl všechny potřebné důkazy, ale že kvůli tomu dospěl k chybným skutkovým závěrům. Odvolatel v této námitce popsal, jaké důsledky podle něj kvůli tomu nastaly. Namítl, že se tak neprojevila souvislost mezi jednáním M■■■■ H■■■ a D■■■■ B■■■. To je podle něj zásadní, poněvadž i okresní soud konstatoval, že jednání o nájmu shora uvedených pozemků běžela ve stejné době jako dohovor o reklamě mezi Development West, a.s. a TJ Stadion Louny, a unikla tak i souvislost mezi nákupem jízdního kola pro syna D■■■■ B■■■ a částkou ve výši 200 000 Kč, kterou Development West, a.s. poskytla na podkladě právě uvedené smlouvy TJ Stadion Louny.
12. Státní zástupce v právě citované námitce přesně nepopsal, které části vzájemné komunikace mezi obžalovanými měl na mysli. Lze se tedy pouze domnívat, že v případě souvislosti mezi jednáním M■■■■ H■■■ a D■■■■ B■■■ měl na mysli telefonní hovor z 11. ledna 2012, který zachycuje protokol na listu č. 354 spisu. Podle něj D■■■■ B■■■ sdělil M■■■■ H■■■, že se na něj obrátí M■■■ C■■■. Je třeba vidět, že uvedený odposlech se děl na telefonním čísle M■■■■ H■■■, které bylo ■■■■■■ a že volaný byl člověk používající telefon čísla ■■■■■■. Toto telefonní číslo patří D■■■■ B■■■ (viz list č. 434 spisu). Proto je třeba doplnit, že M■■■ C■■■ podle své výpovědi působí jako trenér u shora zmíněné tělovýchovné jednoty a zajišťuje v ní tzv. organizační činnost. Dokládá to jeho výpověď, kterou zachycují listy č. 457 až 461 a 1848 až 1855 spisu.
13. Další souvislost, která podle státního zástupce okresnímu soudu unikla kvůli tomu, že nepoužil záznamy telekomunikačního provozu, je mezi nákupem jízdního kola pro syna D■■■■ B■■■ a částku ve výši 200 000 Kč, kterou Develompent West, a. s. poskytla na podkladě smlouvy o reklamě, kterou uzavřela s TJ Stadion Louny. Tu měl státní zástupce patrně na mysli telefonní hovor z 30. března 2012, k němuž patří protokol, který je na listu č. 407 spisu. Podle něj M■■■■ H■■■ sdělil Č■■■■, že kola jsou vyřizena a že smlouvu s Č■■■■ následně podepíše.
14. Právě uvedené okolnosti dokládají, že je třeba v dané věci přisvědčit i námitce, podle níž jsou záznamy telekomunikačního provozu důležité pro to, k jakým skutkovým závěrům se dospěje.
15. V další odvolací námitce státní zástupce nesouhlasil se závěrem nalézacího soudu, podle něhož D■■■■ B■■■ jednal chybně pouze v morální rovině, jestliže „připustil, aby z omezených prostředků Tělovýchovné jednoty Stadion Louny bylo zakoupeno fakticky jím objednané speciální horské jízdní kolo v poměrně vysoké ceně 150 000 Kč a zejména přiděleno k závodnické činnosti jeho synovi, aniž by se sám jakkoli finančně na tomto podílel“.
16. K právě uvedené námitce je nutno nejprve poznamenat, že žádný z opatřených důkazů nedokládá, že D■■■■ B■■■ měl možnost rozhodovat o tom, jak TJ Stadion Louny použije výše zmíněných 200 000 Kč. Zároveň je ale třeba vidět, že tato okolnost není podstatná. V dané věci je totiž z hlediska trestního zákona důležité, zda D■■■■ B■■■ mohl počítat s tím, že se poskytnuté peníze takto použijí a zda to nějak ovlivnilo jeho postup ve funkci starosty a člena rady města Aše v souvislosti s nájemným za pozemky, jež tvoří parkovací plochu u Grand casina v Aši. D■■■■ B■■■ totiž údajně spáchal trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku. Toho se dopustí mimo jiné ten, kdo jako úřední osoba sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu přijme pro sebe nebo pro jiného úplatek, a to i tehdy, učiní-li tak v souvislosti s podnikáním jiného.

17. Na tomto místě je třeba uvést, že soud druhého stupně v daném směru nemůže zatím činit jakékoli závěry. Sám totiž žádné důkazy neprovedl, a proto mu je nepřisluší blíže hodnotit. To v dané věci samozřejmě přísluší soudu prvního stupně. S ohledem na to, co již bylo řečeno, není jasné, zda by okresní soud dospěl ke stejným závěrům jako v napadeném rozsudku, kdyby provedl shora zmíněné záznamy telekomunikačního provozu a vzal v potaz jejich obsah.
18. Shora uvedené okolnosti dokládají, že okresní soud porušil ustanovení, která slouží k tomu, aby se věc náležitě objasnila, že kvůli tomu o jeho skutkových závěrech vznikají pochybnosti a že je třeba provést důkazy, jež nepřísluší soudu odvolacímu. Na takovou situaci pamatuje § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu. Ten soudu druhého stupně ukládá, aby napadené rozhodnutí zrušil. Proto tak zdejší soud učinil. Ze stejných důvodů tuto věc vrátil okresnímu soudu. Při tom se opřel o § 259 odst. 1 trestního řádu, který na tento postup pamatuje.
19. Soud prvního stupně nařídí nové hlavní líčení. V něm provede shora uvedené záznamy telekomunikačního provozu na telefonu M■■■■ H■■■■, které policisté opatřili v jiné trestní věci. Poté celou věc zhodnotí v novém rozhodnutí. To musí vydat co nejrychleji. V dané věci totiž porušil čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení má každý právo, aby soud jeho věc projednal bez zbytečných průtahů. K těm v dané věci došlo tím, že okresní soud vyhlásil napadený rozsudek 28. února 2017, ale písemně jej vyhotovil až 22. června 2018 a teprve pak jej rozeslal dotčeným stranám (viz listy č. 1991 až 1994 a 2010 až 2018 spisu). Před odvolacím soudem se pak věc ocitla 24. července 2018 (viz list č. 2026 spisu). K tomu mohlo dojít nejméně o rok dříve, kdyby okresní soud postupoval správně. Při doručování uvedeného rozhodnutí totiž nenastaly žádné průtahy, jež by šly na vrub účastníků řízení.
20. V samém závěru svého rozhodnutí zdejší soud podotýká, že na rozdíl například od Města Touškova neexistuje Město Aš, nýbrž město Aš. Názvy měst se navíc v českém jazyce skloňují, stejně jako jména lidí. Proto nelze mluvit například o smlouvách, které někdo uzavřel s Městem Aš, jak psal okresní soud, nýbrž o smlouvách uzavřených s městem Aší, případně jednoduše o smlouvách uzavřených s Aší. Soud prvního stupně tedy nebude ve své další praxi právě uvedené chyby opakovat, a naopak bude dbát o to, aby jeho rozhodnutí byla správná i po jazykové stránce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 2. října 2018

JUDr. Zdeněk Jaroš
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán